

Per Bruus-Jensen

Om den Fysiske Hjerne ...

Subjektivt lever vi alle i hver sin hjerne, der på den ene side tjener som en 'udkigspost' for os, og på den anden side som både et værksted og et fængsel. Hvortil kommer, at den også er et kæmpe mysterium for os.

Hjernen er en *observationspost* ved sin evne til at berige os med indtrykket af en såkaldt ydre verden af lys og mørke, former og farver, lyde og dufte samt alle mulige andre sanseindtryk.

Samtidig er den et *værksted* ved at sætte os i stand til subjektivt at bedrive projicerende virksomhed. En virksomhed, der kommer til udtryk som fx håndværk, kunst og teknologi i den ydre, objektive verden.

Endelig er den et *fængsel* i den forstand, at vi erkendelses- og bevidsthedsmæssigt – kort sagt eksistentielt – er fanget i den uden mulighed for at undslippe dens greb om os.

Sidst, men ikke mindst, er den et uløseligt *mysterium* for os jfr. det faktum, at man i medfør af tingenes sammenhæng ikke erkendelsesmæssigt kan løfte sig selv ved håret. Den objektive hjerne er henvist til at spørge sig selv, hvad den er for noget, samtidig med at det mulige svar med nødvendighed henfører til *subjektiv* virkelighed og dermed en anden slags virkelighed end den, hjernen som sådan selv tilhører – nemlig objektiv virkelighed. Og problemet bliver ikke mindre af, at allerede *spørgsmålet* mht. sin oprindelse og pointe samt sit indhold tilhører den subjektive virkelighed ...

Signalement af hjernen som 100% fysisk virkelighed

Betragter man den menneskelige hjerne som en 100% objektiv-fysisk størrelse gælder det for det første, at den mht. sin opbygning tegner sig som den mest komplekse konstruktion, der findes i universet. Men vel at mærke en konstruktion uden nogen designer og/eller konstruktør bagved, idet menneskehjernen af moderne hjerneforskning ses som et produkt af naturens egne rent objektive og derfor blinde kræfter og virkemidler, repræsenteret ved gældende naturlove i samspil med rene tilfældigheder (Monod).

Anskuet på denne måde kan hjernen foreløbigt beskrives som et selv bærende og selvrefererende feedback-system med 100% objektiv status bestående af milliarder af hjerneceller, der via såkaldte synapsebroer er forbundet med hinanden på utallige måder og herved danner et gigantisk kompliceret netværk af feedback-kredse med tilsvarende mange impulsveje og funktionsmønstre.

I og med at hjernen betragtes som et 100% fysisk-objektivt system, opererer moderne hjerneteori i samme forbindelse ikke med et "subjekt" (læs "Jeg") som et særskilt, konkret aspekt af virkeligheden – et aspekt, der tilkendes rollen som både suverænt ophav til al form for skabende virksomhed OG som reel indehaver af fænomenerne livsoplevelse og bevidsthed, alias *subjektiv* virkelighed.

Ganske vist går vi (med henvisning til vort såkaldte "Jeg") rundt med en personlig fornemmelse af et sådant subjekts eksistens og tilstedeværelse i os, men iflg. hjerneteorien er der ikke reel dækning for denne fornemmelse, der i stedet henvises til de såkaldte *epi*-fænomeners verden; dvs. en verden af illusionistisk skinvirkelighed, som netop omfatter alt, hvad der kommer ind under begreberne livsoplevelse og bevidsthed.

Imidlertid står det hen i det uvisse, hvordan hjernen på et 100% objektivt grundlag bærer sig ad med at frembringe denne subjektive skinverden, der bl.a. tilmed omfatter hjerneteorien selv som sådan. Samtidig med at den samme skinverden med bl.a. dens mange sanseindtryk spiller rollen som den virkelighed, vi ikke alene umiddelbart direkte kender og tror på, men som også er det egentligt værdifulde for os. For ikke sandt: hvad ville eksistensen være for den enkelte uden den personlige livsoplevelse og bevidsthed ...?

Eller for at tale på den australske filosof David Chalmers vegne: "Det er uforståeligt, at noget så bevidstløst som materien kan frembringe noget så immaterielt som bevidsthed ..."

Hjernen set i kosmologiens optik

Med baggrund i sin intuition og kosmiske erkendelsesevne er Martinus talsmand for et helt andet virkelighedssyn end det, den materialistisk orienterede naturvidenskab plæderer for. Nemlig et virkelighedssyn, iflg. hvilket hjernen spiller rollen som koordineringsorgan og 'interface' mellem den fysiske materiezone på den ene side og en bagvedliggende *para*-fysisk virkelighedssfære på den anden, som alle levende væsener rent faktisk er rodfæstet i forstået på den måde, at de her råder over en ikke-fysisk, organisk struktur, der ikke alene sætter dem i stand til at overleve døden på det fysiske plan, men også tjener som det sande grundlag for den enkeltes evne til bl.a. at omsætte objektiv, fysisk virkelighed til subjektiv, åndelig virkelighed i form af netop immateriel livsoplevelse og bevidsthed. Samt den anden vej rundt: subjektive, rent åndelige elementer og fænomener til relevant *fysisk* aktivitet og virksomhed.

Når den parafysiske struktur i modsætning til den fysiske organisme kan præstere dette, skyldes det iflg. Martinus, at den pågældende struktur i praksis gør sig gældende som et treenigt funktionskompleks og på dette grundlag naturligt omfatter en faktor, der spiller rollen som **subjekt/Jeg**; dvs. som det Noget, der reelt er genstand for livsoplevelse og bevidsthed, og som i tråd hermed også står bag enhver form for *skabelse* – er al skabelses yderste, sande årsag. Herunder ikke mindst den skabelse, der består i at varetage et hensigtsmæssigt samspil mellem den parafysiske struktur på den ene side, og den fysiske organisme på den anden, således at sidstnævnte *de facto* kontrolleres af førstnævnte, samtidig med at subjektet/Jeget via den parafysiske struktur holdes orienteret om alt, hvad der sker både i og omkring den fysiske organisme.

Og det er netop her, den fysiske hjerne kommer ind i billedet i rollen som koordineringsorgan og interface. Kort sagt som koblingsled mellem fysisk og parafysisk virkelighed. (I praksis sker samspillet mellem den fysiske hjerne og den parafysisk struktur via et særskilt organ i den parafysiske struktur, kaldet koblingslegemet.)

Sagen er, at både den fysiske organisme og den parafysiske struktur ved roden er et spørgsmål om *energi*. Men energi af vidt forskellig beskaffenhed. Og for at kunne samarbejde er det derfor nødvendigt med et led, der kan konvertere energi i begge retninger. Altså omsætte

fysisk energi til parafysisk energi, og omvendt. Og netop dette led er iflg. Martinus repræsenteret ved den fysiske hjerne – såvel hos mennesket som hos alle andre livsformer. Men da hjerner både kvalitativt og konstruktionsmæssigt kan være meget forskellige, er deres ydelser naturligvis også vidt forskellige bortset fra det ene, at de alle uden undtagelse maksimalt tilgodeser selvopholdelsesdriftens og reproduktionsdriftens livsbevarende interesser.

Heraf fremgår det, at den enkelte hjerne via sin konstruktion og det dermed forbundne funktionsmønster er afgørende for, hvorledes det enkelte levende væsen rent fysisk oplever både sig selv og den omverden, det vekselvirker med. Hvilket igen forklarer, hvorfor hjernen som indledningsvis omtalt kan ses som både en *observationspost*, et *værksted* og et *fængsel*. Samt ikke mindst et *mysterium*, så længe man ikke tager den bagved eksisterende parafysiske organstruktur med dens subjekt-faktor i betragtning.

Konklusion

Tager man hjernens principielle funktion og rolle i betragtning, bliver det let at se, at ethvert fysisk inkarneret væsen på godt og ondt er et mere eller mindre sagesløst 'bytte' eller 'offer' for den konstruktion og det funktionsmønster, dets personlige hjernestruktur repræsenterer og befordrer. Alle er vi hver især konstant buret inde i vores hjerne og må i samme forbindelse både erkendelsesmæssigt og adfærdsmæssigt tage til takke med de træk, dispositioner og muligheder, den frembyder. Og da ingen af os fra den ene dag til den anden kan ændre noget af betydning ved dette, ligger det også i kortene, at vi alle – for at få det bedste mulige ud af situationen – kan stå os ved så vidt muligt i det daglige viljemæssigt at opprioritere adfærdstræk som *tolerance* og *tilgivelse* – helt som alle vise til alle tider har anbefalet og tilskyndet til. Simpelthen fordi det er den eneste virkelig relevante holdning til den foreliggende situation. Og ligeledes den eneste mulighed vi har for at ændre de nu rådende konflikttilstande i verden til det bedre. Med andre ord: en lysere verden at leve i begynder tydeligt nok til enhver tid med den enkelte ...

Not. Emnet videreføres i artiklen "Om fænomenet bevidsthed".